

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. XIV. Concilii universalis Lateranensis IV. in eandem sententiam
Decretum ex c. 3. de Hæret.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

fiem. Ducibus immo Imperatoribus præcipere, ut ad Ecclesiæ & Pontificis arbitrium custodiæ aliquem mandent, dimittantque, *Bulla Martini Sess. 42.* Ut hæreticos investigent, capiant, custodiendos curent. *Bulla Martini post Sess. ultimam.* Fautores & receptatores hæreticorum, sub pœna privationis omnium feudorum, bonorum ac dignitatum etiam temporalium coërceant. *Bulla Martini post Sessionem ultimam circa fin.*

III. Patet jam, Concilii Constantiensis quænam mens fuerit, quantumque à doctrina Parisiensis Conventus aliena: hic enim primam propositionem hanc ponit: *Principes in temporalibus nulli Ecclesiæ potestati nec directè, nec indirectè subiectos esse.* Constantiense verò Concilium toties tamque repetitis vicibus Principes Regesque dignitatibus, honoribus, bonisque temporalibus, si jura Ecclesiæ invadant, si hæreticis faveant, multandos esse decernit, ut proinde vel hoc, vel Parisienses Patres falli necesse sit: qui & cum Concilio, & secum ipsis manifestè pugnant: cum Concilio quidem, cujus doctrinæ aliam omnino contrariam opponunt: secum ipsis, quia propositione secundâ Synodum Constantiensem sanctam & immotam, & ab Ecclesia Gallicana semper custoditam cultamque dicunt, ejusque Decreta, velut lineam & terminos Pontificiæ Auctoritati statuunt, & tamen ab illa continuò & longè discedunt, & quam maxime laudant, maximè impugnant.

§. XIV.

Concilii universalis Lateranensis IV. in eandem sententiam Decretum ex c. 3. de Hæret.

Summaria.

1. *Historia & verba Concilii Lateranensis.*
2. *Conventum Parisiensem, cum SS. Canonibus & Conciliis omnem reverentiam profiteatur, non debuisse propositiones edere SS. Conciliis, Canonibus, Decretis Pontificum & antiquitati omnino contrarias.*

I. De

I.

DE hoc Concilio ita loquitur Spondanus ad annum MCCXV. Celebratum est Generale Concilium Lateranense kal. Novemb. omnium, quæ unquam in Europa habita fuerunt, celeberrimum, cui videlicet interfuerunt cum Innocentio Papa, Archiepiscopi septuaginta, Episcopi quadringenti, Abbates duodecim, Priores Conventuum octingenti, quos inter exiitè Patriarchæ Constantinopolitanus, & Hierosolymitanus, atque Alexandrini & Antiocheni Legati, itémque Oratores Imperatorum Orientis & Occidentis Regum Gallia, Hispania, Anglia, Hierosolymorum, & Cyprî.

Ludovicus Morerus scribit, fuisse hoc Lateran. IV. per excellentiam appellatum *Magnum Concilium*, ob prodigiosum numerum Episcoporum, qui ad illud confluxerunt; illiq; Orientis & Occidentis Imperatorum, Gallia, Anglia, Hungaria, Hierosolymorum, Cyprî, & Aragonia, Bzovius addit Bohemia & Dania Regum Oratores adfuisse, ut proinde, si Concilium aliquod universale, hoc maximè dicendum fuerit. In hoc ergo Concilio c. 3. quod incipit: *Excommunicamus*, Patres sic loquuntur; *Si verò dominus temporalis requisitus & monitus ab Ecclesia terram suam purgare neglexerit ab hac hæretica fæditate, per Metropolitanum excommunicationis vinculo innodetur. Et si satisfacere contempserit infra annum, significetur hoc Summo Pontifici, ut ex tunc ipse Vasallos ab ejus fidelitate denuntiet absolutos, & terram exponat Catholicis occupandam. &c.*

Hactenus Concilium, cujus sententia est tam clara, ut planè nullam admittat exceptionem.

Et hæc quidem SS. Canonum testimonia sunt, ex quibus, quæ Patrum fuerit sententia, Sole clarius evadit, tantoq; urgent efficacius, quòd Conventus ipse Parisiensis propositione tertiâ fateatur: *Apostolica potestatis usum moderandum per Canones Spiritu DEI conditos, & totius mundi reverentiâ consecratos, Patrûq; terminos manere inconcussos atq; id pertinere ad amplitudinem Sedis Apostolica, ut statuta, & consuetudines tantæ Sedis, & Ecclesiarum consensione firmata, stabilitatē obtineant.*

Hæc sunt verba Parisiensis declarationis. Si ergo debita sacris Canonibus Sediq; Apostolicæ reverentia postulat, ut semel ritè statuta, ne quidem ab ipso Pontifice Maximo refigantur, quanto magis Episcopos Pontifice inferiores obstringent, illq; necessitatem imponent, nihil, quod illis adversetur, docendi jubendiq; ?

Si ergo, quæ hæcenus in medium produximus Decreta, sunt Canonica, à SS. Patribus sacrifq; Conciliis facta, publico juri inserta, usu & approbatione non cujuscunq;, sed sanctissimorum Patrum, & Doctorum, ut postea dicemus, recepta, exemplis cursuque tot sæculorum munita; oportebit utique doctrinam, quæ ab illis discedit, abluatque, suspectam omnino reddi, & alienam à veritate. Nec, quid istis Canonibus opponi possit, videmus; nisi forsan dicas, à summis Pontificibus in causa propria editos, nec proinde mereri fidem indubitam, nec in Gallis admissos esse. Verùm hæc responsio nimis est imbecilla, ut tantis tantorumque Patrum auctoritatibus opponi queat, & in juris notissimum principium impingit. Utroque enim jure receptissimum est, quemlibet judicem, seu ordinarium seu delegatum, cognoscere & judicare posse, an sua sit jurisdictio. (a) Et si cognoverit suam esse eandem, valeat mandatis pœnalibus contra non obtemperantes defendere. (b) Quod verissimum saltem est in Principe supremo, nec alteri subjecto, qualem esse Summum Pontificem alibi dicemus, & expressè ac ingenuè confessà est Synodus Sinuesana trecentorum Episcoporum in causa Marcellini Pontificis 1. *tomus Concil. & habetur c. nunc autem 7. dist. 21.* ubi: *Nullus tamen eorum proferre sentiam in eum ausus est, dum ei sapissime omnes perhiberent; Tuo ore judica causam tuam: non nostro judicio. Et iterum: Noli, ajuunt, audire, nostro judicio; sed collige in sinu tuo causam tuam. Et rursus: Quoniam ex te, inquit, justificaberis, aut ex ore tuo condemnaberis. Et infra: Prima Sedes non judicabitur à quoquam. Videantur plures textus eadem distinct. & c. si Papa 6. quod est S. Bonifacii Archiepiscopi & Martyris dist. 40.* Et insigne exemplum est in Leone III. cujus permissu, immo jussu, cum in Ecclesiam S. Petri Italiæ Galliæque Prælati, & ipse Carolus M. convenissent de innocentia Pontificis, quam æmuli criminabantur, cognituri, unâ voce ab Episcopis conclamatum est, se Apostolicam Sedem, quæ est caput omnium DEI Ecclesiarum, judicare non audere, cum ex antiquo more illa omnes judicet, & à nemine judicetur. (c)

Si ergo nemo alius est, qui Pontifici maximo jus dicat, de sua
juris-

- (a) L. si quis ex aliena. §. ff. de judiciis. L. 2. ff. si quis in jus vocatus.
 (b) L. 1. in pr. ff. si quis jus dicenti,
 (c) vide Anastasium in Leone, Et P. Maymburg. in Historia Iconoclast. ad initium anni pccc,

jurisdictione ipse cognoscat, & necessitas in propria causa judicandi, immo potius in causa Christi & Ecclesie, suspicione illum absolvet; nam ut diximus primâ conclusione, nulla est Pontifici in Principes, eorumque jura & dominia potestas, nisi cum Ecclesie publica causa hoc remedium, & necessarium, & ultimum extorquet. Deinde si auctoritates, quas ex jure canonico modo produximus, ideò suspectæ, quia ab ipsis Pontificibus in sua, ut dicunt, causa; quis ergo, cum illis Pontifici moveretur, decideret? Concilium Oecumenicum & Universale, quod tanto laborum & temporis impendio, tantisque Principum impedimentis vix aliquando cogitatur, ut in Tridentino vidimus, & coactio tot exceptiones opponuntur? erunt ergo lites indecisæ, immortales; & si ad Concilium differantur, sine exitu discordiæ. Si Concilium Generale aliquod est, quo Pontifices etiam indirectè, & cum ultima necessitas premit, prohibentur in Principes potestatem exercere, producat in lucem; Si nullum produci potest, ut planè non potest, non intelligimus, quâ auctoritate Conventus Parisiensis doctrinam à SS. Canonibus, Pontificibus, Conciliis toties & tam clarè assertam respuerit; immo propositionibus ex adversò & velut in contrariam aciem armatis impugnatam iverit: num ergo Pontifex M. non tantùm universali Concilio, sed etiam Parisiensi subest; & si non subest, cur ab isto judicatur, & canones à Romano Pontifice facti non evertuntur tantùm, sed tot tantisque cautelis, ne resurgant, curatur, ut credas Episcopos auctoritatem, quam Pontifici negant, sibi in Pontifices usurpasse.

Quod si denique hæc omnia cessent, & Decreta Summorum Pontificum erroris aut dubiæ fidei postulentur, Concilia saltem, quæ allegavimus, superant exceptionem omnem, cum & sint generalia, & partim in Gallis habita, partim à Gallis magnâ veneratione culta, qualia sunt Lateranense, Lugdunense, Viennense, & Constantiense: ergo non poterant, nec debebant à Conventu Parisiensi, qui particularis est, nec par cum Concilio generali auctoritatis, litem & bellum pati, ab illis præsertim, qui tam copiosè tantoque apparatu observantiam Canonum profitentur, Summisque Pontificibus inculcant. Si concilii universalis aut Papæ Decreta refigi possunt ab alioque, hoc ab aliis Conciliis Universalibus, non privato Conventu præstari debuit.